

NOVA GORICA: Pogovor z igralcem Andrejem Zalesjakom

“Imamo veliko idej in želje po ustvarjanju”

Ko sem klepetala z Andrejem Zalesjakom, članom igralskega ansambla SNG Nova Gorica, sem dobila občutek, da sem bogatašinja, ker imam priložnost prislunhiti nadvse prijaznemu, razmišljujočemu, razgledanemu in tudi kritičnemu opazovalcu sveta. In ga tudi malo bolj osebno spoznati. V zadnjem letu je odigral kar nekaj vidnih vlog in prav take ga čakajo tudi v naslednjih mesecih.

Enkrat ste rekli, da bi radi imeli poletje čez celo leto. Ste uživali med počitnicami?

“Preklicujem to izjavo (smeh). Poletja so postala tako naporna zaradi vročinskih valov. Prej bi se odločil za pozna pomlad, ko že lahko gremo na plažo, vendar se še da dihati. Sicer pa imam rad višje temperature, sonce, ležernost. Počitnice sem izkoristil za potovanje, oddih na morju, branje knjig, druženje z ljudmi ob dobri hrani. O posledicah tega početja bi lahko kaj povedali gledališki krojač in šivilji (smeh). Lepo se je vrniti tudi v gledališče, še posebej, če imam dober razlog.”

Je predstava Črček in temačni občutek, ki jo pravkar pripravljate, dober razlog?

Seveda, zelo velik. Vsaka predstava, pri kateri sodelujem z režiserko Ivano Džilas, je poseben projekt, saj je Ivana izjemno ustvarjalna, sproščena. To je najino četrto skupno sodelovanje. Peter Kušter, Božična pesem in Črček imajo zelo prisoten glasbeni moment, ki mi je zelo ljub. Tudi tematsko so podobne. Peter Kušter se je ukvarjal s kaznimi za otroke in kritiko vzgoje, Božična pesem se je ukvarjala s kritiko kapitalizma in praznovanjem božiča, pri Črčku pa se ukvarjamo s človekom in temnimi sencami, ki bivajo v njem.”

Črček in temačni občutek je priljubljena nizo-zemska pravljica, ki govori o potrtosti, strahu. Najbrž je vprašanje o aktualnosti zelo odveč, kajne?

“Avtor Toon Tellegen je v pravljicah ustvaril družino živali, ki sobivajo, vsaka ima svojo zgodbo.

Andrej Zalesjak

Foto: SNG Nova Gorica/Fotografije Pavišič - Zavavlad

Andrej kot Nick v Kdo se boji Virginie Woolf

Foto: SNG Nova Gorica/Damir Ipovec

težavo. Na dan prihajajo temačni občutki, s katerimi morajo shajati. V predstavi nas zanima, kaj se dogaja, ko enostavno smo. Ko je človek sam s sabo, na dan privrejo občutki, na katere človek ob vsakodnevnih aktivnostih pozabi. Zanima nas, kdaj se zgodi tisti trenutek, ko se ustavimo in razmislimo o teh občutkih, ki jih nosimo s soboj.”

Kdaj pridete vi do te točke, ko se je treba ustaviti?

“Lepo bi bilo, da je človek ves čas v stiku s sabo in v miru. A realnost je drugačna, po navadi nas okoliščine ustavijo. Takrat razmislimo in se soočimo z občutki. Meni se to pogosto zgodi po koncu gledališke sezone ...”

Kakšni občutki vas prevejajo pred negotovimi časi?

“Vsaka kriza prinese kaj pozitivnega. In seveda tudi veliko slabega. Nikoli si nisem predstavljal, da bodo moji kolegi na robu preživetja. Res ne ostaneš hladnokrven, ko od prijateljev poslušáš take zgodbe. Po drugi strani pa je kriza prinesla, da so bila institucionalna gledališča prisiljena opravičevati svoj obstoj in so morala izstopiti iz cone udobja. Ogleдал sem si nekaj predstav po spletu. To ni gledališče, so pa neke nove oblike, kar je lahko zanimivo za prihodnost - poznamo filmsko, televizijsko igro, mogoče bo naslednja Zoom igra (smeh). Vesel sem, da smo v našem gledališču začeli s projektom Studio SNG Nova Gorica, ki izhaja iz potrebe po ustvarjanju in ne iz nuje. Vse predstave so zanimive in umetniško utemeljene. Ugotovili smo, da imamo veliko idej in želje po ustvarjanju. Lepo bi bilo, da bi s tem nadaljevali.”

V omenjenem projektu je nastala predstava Kdo se boji Virginie Woolf?, ki bo na sporedu tudi septembra in je doživela izjemen sprejem pri občinstvu.

“Meni je Virginia ena boljših dram že iz srednje šole. Pred leti sem občudoval Jožico Avbelj v vlogi

Marte. Ta predstava je pustila velik pečat. Zgodba je poznana, srečata se dva para in v poznih večernih urah privrejo na plan vsi mogoči občutki in skrivnosti. Za nas ustvarjalca je bil velik izziv, kako to klasično besedilo prikazati s svežino, pronicljivostjo, da se dotakne slehernega gledalca. Po odzivih sodeč nam je uspelo.”

Lani ste igrali tudi v zanimivi predstavi jerebika, štrudelj, ples in še kaj Simone Semenič. Igrali ste Rajka in lahko smo vas slišali govoriti pristnem narečju zgomije Vipavske doline. Je bil to za vas izziv, če ste Primorec?

“Absolutno je bil to zame velik izziv. Najbrž je bilo lažje nekomu, ki ni iz tega okolja. Kdo bi si mislil, da je med Ajdovščino in Vipavo deset nians enega narečja? Sem se kar trudil. Je bilo pa zabavno (smeh).”

V letošnji sezoni vas čaka predstava v Luksemburgu. Ne gre za vaše prvo sodelovanje v tujini. Kakšne so razlike med ustvarjanjem tu in tam?

“Pred nekaj leti sem sodeloval v mednarodnem projektu, predstavi Idiomatic. Producenti so dobili novo idejo in se odločili, da me povabijo zraven. Zelo se veselim tega projekta. Rekel bi, da je ustvarjanje v tujini bolj sproščeno, odprto, sploh v Belgiji in na Norveškem bolj svetovljansko in izven nekih namišljenih okvirjev in kalupov, tako v idejah kot samih produkcijah. Sistem ustvarjalcem omogoča ustvarjalno, osredotočeno delo, ki je manj stresno. Slovenci smo pač nagnjeni h kompliciranju tam, kjer ni bistveno, in poenostavljanju stvari tam, kjer bi lahko bile kompleksnejše. Veliko slovenskih kolegov ima podobne izkušnje. Vsem bi privoščil kakšno sodelovanje v tujini, da preizkusijo ta osvobajajoč občutek, kjer je pomemben le ta trenutek. Tam si brez prtljage iz preteklosti in strahu pred prihodnostjo.”

ANIKA VELIŠČEK